

Sygn. akt I C 935/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Sądu Okręgowego Zofia Homa**

Protokolant: sekr. sąd. Edyta Stanisławek - Krukowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 czerwca 2013 r.

sprawy z powództwa U. F., K. F. (1), R. F.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki U. F. kwotę 137 500,00 (sto trzydzieści siedem tysięcy pięćset) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2011 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda K. F. (1) kwotę 137 500,00 (sto trzydzieści siedem tysięcy pięćset) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2011 roku do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda R. F. kwotę 95 000,00 (dziewięćdziesiąt pięć tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2011 roku do dnia zapłaty;

IV. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Lublinie kwotę 21 093,83 (dwadzieścia jeden tysięcy dziewięćdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt trzy grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, od których powodowie byli zwolnieni;

VI. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powodów U. F., K. F. (1), R. F. kwotę 7 251,00 (siedem tysięcy dwieście pięćdziesiąt jeden) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 935/11

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 listopada 2011r. powodowie U. F., K. F. (1) i R. F. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. tytułem zadośćuczynienia - U. i K. F. (1) kwot po 137 500,00zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 19 września 2011 r. do dnia zapłaty natomiast R. F. kwoty 95 000,00 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 19 września 2011r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, w dniu 2 sierpnia 2011 r. doszło do zdarzenia drogowego, w którym śmierć poniosła K. F. (2). Do zdarzenia doszło w ten sposób, że kierujący samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) 7 V 58 P. G. nie zachował należytej ostrożności podczas wykonywania manewru wyprzedzania innego pojazdu,

jadąc z nadmierną prędkością, nie zapanował nad pojazdem, wpadł w poślizg a następnie uderzył w znajdującą się na poboczu drogi małą K. F. (2), w wyniku czego poniosła ona śmierć na miejscu, po czym samochód ten uderzył w przydrożne drzewo w wyniku czego mała P. I. – pasażer samochodu marki M. także poniósł śmierć na miejscu. Do zdarzenia doszło w miejscowości R..

Powodowie w dniu 16 sierpnia 2011r. wraz z innymi uprawnionymi (rodzeństwem) za pośrednictwem firmy odszkodowawczej wystąpili do pozwanego o wypłacenie zadośćuczynienia i kosztów pogrzebu w łącznej kwocie 923 167,10 zł., z czego powodowie dochodzili kwot: U. F. 223 167,10 zł. tytułem zadośćuczynienia 200 000,00 zł. (art. 446 §4 k.c.) i 23 167,10 zł. tytułem zwrotu kosztów pogrzebu (art. 446§1k.c.); K. F. (1) 200 000,00zł. tytułem zadośćuczynienia (art. 446§4k.c.) oraz R. F. 100 000,00zł. tytułem zadośćuczynienia (art. 446§4k.c.).

Pozwany decyzją z dnia 21 września 2011r. przyznał U. F. i K. F. (1) kwoty po 25 000,00 zł. zaś R. F. kwotę 10 000,00zł. poinformował jednocześnie, że z powodu prowadzonego dochodzenia oraz wyjaśnienia szczegółowych okoliczności powstania przedmiotowego zdarzenia, postanowiono o pomniejszeniu kwoty wypłaconego świadczenia o 50 %. Po zakończeniu postępowania oraz otrzymaniu informacji, które pozwolą na określenie pełnego zakresu odpowiedzialności pozwanego za zaistniałe zdarzenie, pozwany powróci do dalszych czynności likwidacyjnych.

Pozwany wypłacił powodom kwoty: U. F. i K. F. (1) po 12 500,00 zł. natomiast R. F. kwotę 5 000,00zł. (pozew k. 2-10)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany nie kwestionował okoliczności wypadku z dnia 2 sierpnia 2011r. jak też swojej odpowiedzialności co do zasady.

Wskazał, że wypadek spowodowany przez P. G. w R. w dniu 2 sierpnia 2011r. był zdarzeniem wyjątkowo dramatycznym. Przede wszystkim poprzez jego skutki: śmierć dwojga dzieci – P. I. , a także K. F. (2). Wypadek ten zaistniał na skutek brawury i wyjątkowej lekkomyślności kilkudniowego zaledwie kierowcy. Co więcej sprawca i ofiary znali się, albowiem – mimo różnicy wieku – mieszkali i wychowywali się w niewielkiej miejscowości. Wypadek i śmierć P. i K. były zatem wstrząsem dla całej społeczności, zamieszkującej wspólnie od pokoleń.

Niewątpliwie powyższy wypadek był źródłem największego cierpienia dla bliskich ofiar. Powodowie U. F. i K. F. (1) to rodzice zmarłej K., zaś R. F. był jej młodszym bratem. Ich więź ze zmarłą K. była niewątpliwie bardzo silna - choć z istoty inaczej jej śmierć przeżywali rodzice, a inaczej młodszemu brat. Czyni to podnoszone przez powodów roszczenie o zadośćuczynienie na podstawie art. 446§4 k.c. uzasadnionym co do zasady. Inną kwestią jest jednak rozmiar podnoszonego roszczenia. Zdaniem pozwanego jest on nadmierny.

Pozwany potwierdza, że na podstawie art. 446§4 k.c. dokonał wypłaty powodom U. F. i K. F. (1) kwoty po 12 500,00zł., zaś R. F. 5 000,00zł.

Wskazał, że charakter świadczenia z art. 446§4 k.c. nie pozwala na jednoznaczną i bezdyskusyjną oceną jego wysokości. Ma on bowiem charakter ściśle indywidualny. Pozwany pod ocenę Sądu oddaje ostateczną zasadność podnoszonych w niniejszym procesie na powyższej podstawie roszczeń. Niemniej roszczenia pozwu w tym zakresie, są zdaniem pozwanego, wygórowane (odpowiedź na pozew k. 78).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 sierpnia 2011r. w miejscowości R. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego K. F. (2) – córka powodów U. F. i K. F. (1), siostra powoda R. F., znajdując się na poboczu drogi została potrącona przez kierującego pojazdem marki M..

K. F. (2) zmarła na skutek obrażeń doznanych w wypadku na miejscu zdarzenia (bezsporne, odpis skrócony aktu zgonu k. 15.)

Właściciel pojazdu marki M. pozostawał ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. (bezsporne).

W dacie zdarzenia K. F. (3) miała 14 lat. Od września miała rozpocząć naukę w II klasie gimnazjum, po gimnazjum chciała uczyć się w szkole celniczej. Powodowie mieli sześcioro dzieci. K. mieszkała razem z rodzicami i młodszym o dwa lata bratem R.. Była bardzo dobrym dzieckiem, bardzo aktywną uczennicą, brała udział w różnego rodzaju konkursach. Była bardzo pracowita i wszechstronnie uzdolniona. Bardzo poważnie myślała o życiu, kupowała sobie różne rzeczy na dorosłe życie. Chodziła do pracy przy zbiorze tytoniu. Pomagała starszemu rodzeństwu w opiece nad dziećmi. Była bardzo związana z młodszym bratem R.. Pomagała mu w nauce, razem jeździli do szkoły, razem spędzali wolny czas. Pomagała rodzicom w gospodarstwie, sąsiadce w opiece nad wnukami. (dowód: przesłuchanie powodów U. F. (k. 618 v.,715) i K. F. (1) (k. 618 v., 715), zeznania świadka E. W. k. 636).

Powodowie U. F. i K. F. (1) byli rolnikami, obecnie utrzymują się z emerytury K. F. (1). Mieszkają z synem R., w tym samym domu mieszka z rodziną ich starszy syn T.. Wypadek w którym zginęła K. wydarzył się niedaleko ich domu. Byli na miejscu zdarzenia przed przyjazdem pogotowia, widzieli ciało K. po wypadku. Organizowaniem pogrzebu K. zajęło się starsze rodzeństwo. Rodzice często są na cmentarzu. Wypadek wydarzył się blisko domu i powodowie muszą przechodzić obok miejsca zdarzenia. Od czasu wypadku powodowie podjęła leczenie psychiatryczne.

Śmierć córki i siostry była dla powodów ogromnym wstrząsem

Głęboki uraz psychiczny, którego doznała powódka U. F. spowodował u niej zaburzenia adaptacyjno – depresyjno - lękowe. Powódka nadal bardzo często wspomina zmarłą córkę, czuje przygnębienie z powodu jej utraty. Ma poczucie nie zawinionej kary ze strony losu i żal do sprawcy. Spadła jej aktywność życiowa, ma trudności z mobilizacją i subiektywne problemy z koncentracją uwagi, ograniczyła kontakty międzyludzkie, zamyka się w sobie i unika ludzi. Wystąpił u niej spadek wagi i niespecyficzne zaburzenia snu. Dominuje u niej pesymistyczne nastawienie. Przeżywanie smutku i utraty sensu życia jest ostre i niezbyt stepione przez upływ czasu. Powódka wymagała i nadal wymaga leczenia farmakologicznego (opinia biegłych psychiatry i psychologa k. 648 - 652).

Po śmierci córki u powoda K. F. (1) wystąpiły zaburzenia adaptacyjne. Jest zamknięty w sobie, skupia się na rozpamiętywaniu tego wydarzenia. Przyjął rezygnacyjną postawę. Pojawia się u niego drażliwość oraz gniew na sprawcę. Ograniczył kontakty międzyludzkie, jest mniej otwarty i spontaniczny. Przeżywa lęk przed przyszłością, ma poczucie pustki i utraty bezpieczeństwa. Niepokój wewnętrzny przeradza się w objawy somatyczne – ból głowy i drżenie rąk. Powód wymaga leczenia farmakologicznego.(opinia biegłych psychiatry i psychologa k. 653 – 658).

U powoda R. F. po śmierci siostry nasiliły się zaburzenia zachowania oraz moczenia nocnego. Mają one negatywny wpływ na jego codzienne funkcjonowanie. Ma poczucie dużej straty i braku realnej pomocy ze strony siostry, utracił obiekt miłości, a także towarzyszkę zabaw i wzorzec do naśladowania, osobę, która pomagała mu w nauce. Pomimo zaburzeń powód realizuje cele życiowe i ma plany na przyszłość. Wymaga opieki psychiatry i psychologa dziecięcego.(opinia psychiatry k. 677 – 680, psychologa k. 693 – 697)

Obecnie zarówno rodzice jak i brat w dalszym ciągu wspominają K.. Jest to tym bardziej trudne, bo wypadek wydarzył się niedaleko ich domu, a sprawca zdarzenia mieszka w tej samej miejscowości i spotykają go. Rodzice nie potrafią do chwili obecnej mu wybaczyć, mają do niego żal.(dowód z przesłuchania powódki U. F. i powoda K. F. (1) k. 618 v., 715).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne nie budziły wątpliwości Sądu odnośnie ich autentyczności, a także prawdziwości stwierdzonych w nich faktów. Ich wiarygodność nie była również kwestionowana przez strony.

W sprawie przeprowadzono dowody z opinii biegłych psychiatry i psychologa. W ramach kontroli merytorycznej opinii, Sąd nie dopatrywał się żadnych nieprawidłowości nakazujących odebranie im przymiotu pełnowartościowego źródła dowodowego. Biegli wskazali przesłanki przyjętego rozumowania, przedstawili także jego tok oraz opisali

zastosowane narzędzia badawcze. Wnioski płynące z opinii są klarowne i wynikają z przyjętych podstaw. Sąd nie dopatrywał się w nich błędów logicznych, niezgodności z życiowym doświadczeniem bądź też niespójności z pozostałym materiałem dowodowym. W tych warunkach przedmiotowe opinie posłużyły za pełnowartościową podstawę dokonanych ustaleń faktycznych.

Sąd obdarzył wiarą zeznania powodów oraz świadka E. W. odnośnie skutków jakie wywołała śmierć K. F. (2) w życiu powodów, rodzaju, długotrwałości i intensywności ich cierpień. Zeznania te nie budziły zastrzeżeń Sądu. Ich wiarygodność została zweryfikowana w oparciu o inne dowody zgromadzone w sprawie oraz o zasady doświadczenia życiowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Podstawa odpowiedzialności pozwanego nie była sporna, dlatego też należy jedynie wspomnieć, iż stosownie do treści art. 822 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1, art. 35 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych: z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Przepisy tej ustawy, w zakresie przez nią uregulowanym, mają charakter szczególny w stosunku do przepisów Kodeksu cywilnego (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2008 roku w sprawie III CZP 115/07, OSNC 2008/9/96). Niemniej jednak dla porządku wypada wskazać, iż zgodnie z art. 435 § 1 kc w zw. z art. 436 § 1 kc, samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka komunikacji, nie wyłączając pasażera pojazdu, który prowadzi, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W sprawie bezspornym był fakt, że do przedmiotowego wypadku doszło z winy kierowcy pojazdu marki M. P. G., za którego zastępczą odpowiedzialność cywilną ponosi pozwany.

Powodowie swoje roszczenia opierali na treści przepisu, art. 446 § 4 k.c.

Z ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie wynika, że w dniu 2 sierpnia 2011 roku w R. doszło do wypadku drogowego, polegającego na tym, że kierujący samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), P. G. nie zachował należytej ostrożności podczas manewru wyprzedzania innego pojazdu, jadąc z nadmierną prędkością, nie zapanował nad pojazdem, wpadł w poślizg, a następnie uderzył w znajdującą się na poboczu drogi K. F. (2) w wyniku czego zmarła ona na miejscu zdarzenia. Następnie samochód ten uderzył w przydrożne drzewo w wyniku czego, pasażer samochodu P. I. także poniósł śmierć na miejscu zdarzenia.

Zebrane w sprawie dowody jednoznacznie potwierdzają, że śmierć K. F. (2) spowodowała u powodów dotkliwe cierpienia psychiczne.

Po śmierci córki, u powodów U. F. i K. F. (1) pojawiło się dużo uczuć takich jak żal, smutek, przygnębienie, poczucie straty, bezradność. Jakość życia powodów została obniżona, ograniczona do przeżywania żałoby. Ich aktywność życiowa została przytłumiona. Uczucia smutku i żalu będą im towarzyszyć w przyszłości. Śmierć córki była dla powodów traumatycznym przeżyciem. W przyszłości powodowie mogą doświadczać negatywnych emocji w okresach

wspomnień o córce, tym bardziej, że miejsce zdarzenia znajduje się blisko ich domu. Natomiast u powoda R. F., śmierć siostry spowodowała w pierwszej fazie ostrą reakcję na stres a następnie pogłębiły się u niego dotychczasowe zaburzenia zachowania i moczenia nocne. Aktualnie u powoda utrzymuje się uczucie tęsknoty za zarówno fizyczną jak i psychologiczną obecnością w pobliżu siostry. Śmierć siostry zmieniła codzienne funkcjonowanie powoda. Do chwili obecnej u powoda zaburzenia mają negatywny wpływ na codzienne funkcjonowanie chłopca. Jeżeli nie zostaną podjęte działania diagnostyczne i terapeutyczne, istnieje wysokie prawdopodobieństwo dalszego pogarszania się tych zaburzeń. Powód wymaga opieki psychiatry dziecięcego i psychologa. Cała rodzina wymaga wsparcia terapeutycznego.

Do chwili obecnej powodowie nie mogą pogodzić się ze stratą córki i siostry, która stanowiła dla nich oparcie, chętnie służyła pomocą w bieżących sprawach. Powód R. F. w siostrze widział ponadto oparcie i pomoc w nauce.

Reasumując powyższe w świetle okoliczności niniejszej sprawy uznać należało, że powodów dotknęła krzywda w postaci ogromnych cierpień psychicznych. Powodowie bardzo boleśnie przeżywali i przeżywają do chwili obecnej śmierć K. F. (2).

Wobec wykazania odpowiedzialności pozwanego Towarzystwa (...) za sprawcę wypadku Sąd ma uprawnienia do przyznania powodom odpowiedniej sumy pieniężnej za doznaną i odczuwaną nadal krzywdę. Podkreślić też należy, że jest to uprawnienie a nie obowiązek, bowiem wynika to wprost z redakcji przepisu art. 446§4 k.c. „Sąd **może** przyznać.....odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę”.

Ustalenie krzywdy w oparciu o rodzaj, natężenie i czas trwania tej krzywdy, trwałość skutków a także stopień winy sprawcy ma podstawowe i zasadnicze znaczenie przy ustalaniu wysokości sumy odpowiedniej, która miałaby stanowić za doznaną krzywdę rekompensatę pieniężną.

Kryteria ustalenia „kwoty odpowiedniej” na gruncie art. 446§4kc jak wskazuje doktryna winny być najwyższe na rzecz osób, które w sytuacjach utraty najbliższych członków rodziny pozostały samotne, czy też utraciły dzieci.

W każdym wypadku ocena wysokości zadośćuczynienia powinna zostać dokonana z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy i kompensować nie śmierć członka rodziny bo takiej nie da się ustalić ale jego wcześniejszą utratę.

W jednym z ostatnich orzeczeń wydanym w sprawie IV CSK 416/11 Sąd Najwyższy z jednej strony stwierdził „, to, że bliscy ofiar tragedii smoleńskiej otrzymali po 250.000zł zadośćuczynienia, nie oznacza, że inni muszą otrzymać tyle samo” z drugiej zaś podkreślił znaczenie krzywdy moralnej i jej rozmiar dla członka rodziny osoby zmarłej. W wypadku osoby młodej 26- letniej po której śmierci zadośćuczynienia domagała się żona i dzieci uznał 30-sto tysięczne zadośćuczynienie przyznane przez Sąd Apelacyjny w Bydgoszczy za zbyt rażąco niskie i wyrównał je do kwoty po 230.000zł na osobę.

Zacytowane wyżej argumenty nie są wiążące, ale niewątpliwie stanowią kryterium, wyznacznik do orzekania w sprawach podobnych.

Odnosząc się do specyfiki tej konkretnej sprawy Sąd mając na względzie rozmiar doznanej przez powodów krzywdy i zakresu ich cierpień uznał,

że kwota zadośćuczynienia w wysokości po 137 500,00 zł (łącznie z wypłaconym przez pozwanego 150 000,00zł.) dla powodów U. F. i K. F. (1) oraz kwota 95 000,00 zł. (łącznie z wypłaconym przez pozwanego)dla powoda R. F. będzie odpowiednia i stosowna, która spełni swój kompensacyjny charakter. Oczywiście jest, że przyznana kwota zadośćuczynienia nie wyrówna całej krzywdy moralnej, bo tej w pieniądzu wyrównać się nie da, ale w jakiś sposób złagodzi te cierpienia. Zdaniem Sądu zasądzone na rzecz powodów kwoty z jednej strony nie są nadmiernie wygórowane, z drugiej zaś odpowiadają poczuciu sprawiedliwości i złagodzeniu krzywdy.

Sąd zasądził odsetki ustawowe od powyższych kwot od dnia 23 września 2011r.

Zgodnie z art. 481§ 1k.c. przesłanką żądania odsetek nie jest ani powstanie szkody w majątku dłużnika ani też uchybienie terminowi świadczenia pieniężnego wskutek okoliczności obciążających dłużnika, ponieważ już samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego daje wierzycielowi prawo domagania się odsetek. W przypadku gwarancyjnej odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za sprawcę wypadku komunikacyjnego reguluje ustawa z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U Nr 124, poz. 1152, z późn. zm.), które to regulacje konkretyzują ogólną zasadę kodeksową wynikającą z art. 817§1 i 2 k.c.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 tej ustawy, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (przepis ten ma charakter bezwzględnie obowiązującego).

Przedmiotowy wypadek miał miejsce 2 sierpnia 2011 roku a w dniu 23 sierpnia 2011r. pozwany potwierdził przyjęcie przedmiotowej szkody (k. 524).

W terminie trzydziestu dni od zgłoszenia szkody pozwany nie zlikwidował szkody. Przyjmując, że zachodziła potrzeba wyczekiwania na zakończenie postępowania karnego wobec sprawcy. Zdaniem Sądu odnośnie śmierci K. F. (3) wina sprawcy i brak przyczynienia poszkodowanej do szkody byłyoczywiste. Okoliczności całego zdarzenia, jego tragiczne skutki dla powodów były znane pozwanemu już w dacie zgłoszenia szkody. Rozmiar cierpień powodów nie był kwestionowany przez pozwanego nawet w odpowiedzi na pozew. Postępowanie przed Sądem jedynie potwierdziło te okoliczności.

W związku z powyższym odsetki zostały zasądzone po upływie trzydziestu dni od dnia w którym ubezpieczyciel potwierdził przyjęcie szkody do likwidacji. Tym samym brak było podstaw do uwzględnienia żądania pozwu w przedmiocie zasądzenia odsetek od dnia 19 września 2011r.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 98 kpc w zw. z art.108§1kpc.

Roszczenie główne powodów zostało uwzględnione w całości.

W przedmiotowej sprawie na koszty poniesione przez powodów składa się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 7 200,00 zł - ustalone na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. (Dz.U. 2002/163/1349 ze zm.), opłata skarbową za pełnomocnictwa w kwocie 17,00zł.(trzy razy) ustalona na podstawie ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2006 roku, Nr 225, poz. 1635 z późn. zm.), co łącznie daje kwotę 7 251,00zł. i taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów tytułem zwrotu kosztów postępowania (punkt VI wyroku).

Strona powodowa była zwolniona od kosztów sądowych w całości. Kosztami tymi Sąd obciążył pozwanego. Na koszty wygenerowane przez niniejsze postępowanie a skredytowane tymczasowo przez Skarb Państwa składały się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 18 500,00zł (k. 1), wydatki na opinie biegłych w łącznej wysokości 2 593,83 zł.(k.685, 705). W punkcie V wyroku Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Lublinie kwotę 21 093,83 zł, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (punkt V wyroku).

Mając powyższe na względzie i na podstawie cytowanych wyżej przepisów orzeczono jak w wyroku.